

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A.S.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 26. 2. 2019, č. j. OAM-139/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 6. 2019.

2. V podané **žalobě** žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné a nesprávné. Žalobce následně poukázal na to, že žalovaný nedostál povinnosti uložené článkem 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, a nijak se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dle žalobce nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, respektive po skončení soudního řízení ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy zjevně nesprávně vyhodnotil to, že si žalobce nebyl vědom toho, že již na území České republiky pobývá nelegálně. Žalobce zdůrazňuje, že skutečnost, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a předpokládal, že dosud na území České republiky probíhá soudní řízení, na jehož základě se odkládá vykonatelnost rozhodnutí o jeho vyhoštění, je zcela zásadní, a vnáší nové světlo na posouzení skutečnosti, že se na území České republiky nacházel nelegálně, ovšem nikoliv vědomě.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musel být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. V souvislosti s těmito skutečnostmi žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57.

Žalobce poukázal také na to, že žalovaný přistoupil k vydání rozhodnutí zjevně paušalizujícím způsobem. Žalovaný posoudil situaci žalobce bez potřebné individualizace jeho případu, aniž by se vypořádal mimo jiné s klíčovou skutečností, tedy tím, že se žalobce domníval, že se nachází na území České republiky legálně a zatížil tak rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát.

Dále žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2016 po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí.

Nakonec žalobce argumentoval, dle jeho názoru, podobným případem, kterým se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku č. j. 7 Azs 269/2016-21 ze dne 22. 12. 2016.

3. Ve **vyjádření k žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť měl za to, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce lze dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zajistit. Žalovaný je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil, a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly a sdělil, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními.

Skutečností odůvodňující žalobcovo zajištění je podle žalovaného zejména to, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-80281-13/ČJ-2019-000022-ZZC ze dne 24. 2. 2019, zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění, a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 24. 2. 2019 byla hlídkou OPKPE Praha kontrolována totožnost žalobce, který se prokázal platným cestovním průkazem totožnosti. Následnou lustrací bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností od 30. 11. 2016 do 28. 1. 2024, a že mu bylo dne 24. 11. 2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU na dobu 5 let, vykonatelné 31. 12. 2016. Dále bylo zjištěno, že dne 23. 12. 2016 bylo v ZZC Balková s žalobcem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, jež bylo dne 20. 12. 2018 pravomocně ukončeno usnesením Nejvyššího správního soudu v Brně pro nepřijatelnost, s nabytím právní moci dne 28. 12. 2018. Výše jmenovaný byl povinen z území ČR vycestovat do 30 dní od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. do 27. 1. 2019, avšak nevycestoval. Bylo tedy zjištěno, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně, bez jakéhokoli pobytového oprávnění, po skončení lhůty k vycestování a v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Z tohoto důvodu byl dne 24. 2. 2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace vyhoštění. Dne 25. 2. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Z jednání žalobce žalovaný vyvodil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Jednání žalobce nedává žalovanému dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu České republiky a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se žalobce s největší pravděpodobností choval v průběhu současného řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

4. Závěrem žalovaný odkázal na podklady shromážděné ve spisové dokumentaci a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: Žalobci bylo správní vyhoštění uloženo poprvé v roce 2002, dále pak v roce 2010 a naposledy v roce 2016. Dále bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá od roku 1999, a to nepřetržitě a převážně nelegálně. Žalobce v řízení o správním vyhoštění v roce 2016 uvedl, že nemá v úmyslu vycestovat, naopak hodlá zůstat

v ČR. Dále v řízení o zajištění podle pobytového zákona žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení záruky a neuvedl adresu, na kterou by mu bylo možné zasílat písemnosti a kontrolovat jej. Nadto bylo žalovaným v rámci řízení o zajištění nahlédnutím do opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob zjištěno, že žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 19 T 4/2010 (PM 6. 9. 2010) pro spáchání trestného činu poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb.

6. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
7. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí *rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.
10. Žalobní námitky žalobce se vztahovali k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když při svém rozhodování nevzal v potaz skutečnost, že žalobce nevěděl, že se na území ČR již nachází nelegálně.
11. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Přičemž tato změna vznikla na základě přepracované přijímací směrnice. Základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Ovšem čl. 8 přijímací směrnice v odst. 2 stanoví, že „*V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.

12. V projednávané věci byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu poté, co podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí s ohledem na žalobní námitky a musí konstatovat, že žalovaný se řádným a dostatečným způsobem vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce a správně dospěl k závěru, že žalobce je možné zajistit dle § 46a zákona o azylu, neboť splnil podmínky pro uložení takového opatření, a současně neposkytl dostatečnou důvěryhodnost a nesplnil podmínky pro uložení jiného mírnějšího opatření. K tomuto závěru soud dospěl hned z několika důvodů, jednak proto, že z pobytové historie žalobce je zřejmé, že nerespektoval správní rozhodnutí o vyhoštění, která mu byla uložena, a z území ČR nikdy nevycestoval, a tak mařil výkon rozhodnutí. Dále z pobytové historie žalobce vyplývá, že minimálně od roku 2016, kdy mu bylo uloženo v pořadí již třetí správní vyhoštění, věděl, že neoplývá legálním pobytovým oprávněním, a že v případě negativního výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany, bude muset vycestovat. K tomu soud dodává, že namítá-li žalobce, že nevěděl, že řízení již bylo skončeno a on měl vycestovat, není tato námitka pro soud relevantní, neboť soud je toho názoru, že každý má být bdělý svého řízení, o své řízení se zajímat a případně se podrobit jeho výsledku. Naopak žalobce neuvážlivě spoléhal na fikci pobytu v důsledku řízení o mezinárodní ochraně a nečinil žádné úkony směřující k vycestování. A konečně soud uvádí poslední důvod svědčící proti žalobci, a sice páchá-li žalobce trestnou činnost na území ČR, je to pro něj spíše přítěžující skutečnost, a měl by počítat s tím, že ztratí část své důvěryhodnosti.
14. Žalovaný tedy správně posoudil případ žalobce, když vyhodnotil, že uložení mírnějších opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné. Své závěry konstatoval na str. 3-5, kde uvedl, že žalobce se ode dne 28. 1. 2019 zdržuje na území ČR neoprávněně, potřebné kroky k vycestování neučinil a z území nevycestoval a mařil tak výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování, naopak z jeho předchozích výpovědí je zřejmé, že prostě vycestovat nechce. Navíc žalobce vykonával na území ČR nelegální pracovní aktivity, tedy nerespektoval právní řád ČR. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co byl zadržen a zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a neuvedl nic, co by mu bránilo v podání žádosti dříve. Navíc se žalobce stal pro žalovaného nezastižitelným, neboť na hlášené adrese se nezdržoval a poštu nepřebíral. Nekonal tak vše pro to, aby správnímu orgánu poskytl svou součinnost. Soud má za prokázané, že v případě žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. A dále že existuje nebezpečí, že se žalobce bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z území ČR, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Soud se s úvahami a závěry žalovaného zcela ztotožnil a námitku žalobce tak neshledal důvodnou.
15. K rozsudkům NSS, které žalobce uváděl v žalobě na podporu své argumentace, soud uvádí, že výše zmíněnou argumentací bylo prokázáno, že je nelze aplikovat na daný případ, a nemá proto dále potřebu se k nim více vyjadřovat.

16. Konečně lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek a za současného dodržení mezi správní úvahy, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, poté, co se ujistil, že žalobci není možné uložit některé ze zákonem předvídaných zvláštních opatření nahrazujících omezení osobní svobody. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí byla jasně seznatelná východiska žalovaného, stejně jako jeho úvahy a konečné závěry, přičemž celé odůvodnění rozhodnutí bylo logicky soudržné. Doba zajištění ani zajištění samotné neodporovaly mezinárodním závazkům ČR plynoucím z čl. 5 Úmluvy a z přijímací směrnice.
17. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
19. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 6. 3. 2019, č. j. 17 A 51/2019-18, byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 9 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. dubna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně